

אחות של נדב

מונודרמה מאת יערה רשף-נהור

(2011)

(על הבמה כיסא ושולחן, על השולחן מונחים מדי צבא מקופלים, כובע מצחייה עם סמל של צנחנים, חולצה עם כיתוב "רצים לזכרם", ומסוק צעצוע.
על הקיר האחורי מדף עליו עומדות תמונות. בפינת החדר ארגז מתוכו מבצבצת חולצה צהובה.
נעמה נכנסת לחדר מבחינה בארגז מתיישבת ומסתכלת בחפצים שבתוכו, חולצה צהובה,
משקפיים, ספר מחזור, קשת עם אוזניים של חתול. נעמה חובשת את אוזניי החתול)

- (לקהל) "בני אדם הם יצורים משונים, גבירותיי ורבותיי, הם כמעט אף פעם לא מתחכים אחד בשני, או מלקקים את הגב, אפילו לא ביום גשום ובוצי. אין להם תשע נשמות ובניגוד אלינו החתולים הם לא תמיד נוחתים על הרגליים. אבל, לחיות אצלם בבית, יכול להיות סידור לגמרי לא רע בשביל חתול..."

- בוקר טוב גברת לפידות, מה שלומך?
גברת לפידות היא אישה המכונה "אימא", היא יכולה לפסל שעות בגינה בלי לזוז, אפילו כשאני מזנק על השיש וחוטף חתיכת גבינה או נקניק, הו אני אוהב נקניק.
וזה מר לפידות- "האבא", הוא קורא כל בוקר עיתון "הארץ" ולא אוהב שמפריעים לו, אני רק מילל והוא רץ לפתוח לי את הדלת. מיאו...

ואם מתחשק לי להשתעשע קצת אני מיד מתחכך בילד עם הנמשים. יונתן, הוא חובש לי כובעים משונים על הראש או מושיב אותי בתוך מטרייה הפוכה ומסובב כמו בקרוסלה. הצחוק שלו מדבק. כן! נעים להיות כאן חתול!

אה, וזו... הנערה המוזרה, עם השיער המקורזל והעיניים החומות, שמצלמת כל הזמן... (פאזזה, מנסה להיזכר) נו, זאת שמלטפת אותי, מוזר, אני לא זוכר איך קוראים לה, ברח לי מהראש... בכל אופן, אם תהיתם איך הפרווה שלי כל כך מבריקה, או איך הגוף שלי כזה מלא ובריא, עכשיו אתם יודעים. אני חי בבית החלומות! בית משפחת לפידות! אוכל יש, שקט יש, יד מלטפת יש, שטיח להתמתח עליו יש, ואלה גבירותיי ורבותיי, לא דברים שמה בכך! אז בואו נקבל במחיאות כפיים סוערות את דיירי הבית, אימא! אבא! יונתן! ו... הנערה המוזרה ששכחתי את שמה!"
(מוסיקה)

*

(מסירה את אוזניי החתול, מוסיקה יוצאת בפייד)

(לקהל) עד גיל שבועיים לא היה לי שם. יותר נכון, אימא שלי קראה לי "אין שם". באמת. היא התכוונה לקרוא לי מאי. כי נולדתי בחודש מאי. כבר בחודש השלישי להריון היא בחרה לי את השם הזה. אבל שלושה ימים לפני שנולדתי, סיגל, אשתו של אלי, אח של אבא, ילדה את הבן שלהם וקראה לו מאי. אימא שלי הייתה שבורה. כל הצעה שהציעו לה אבא או סבתא אלה, נדחתה על הסף..."

(מתיישבת על הכיסא בכבודות, מערסלת את ידיה כמחזיקה תינוקת)

- "יעל- זה נדוש, הדס-מזכיר לי את הילדה החירשת שלמדה איתי בכיתה, ליאת- זאת הבת של אסתי, באמת מיכה!
חופית?! מה היא ציפור.

מאי זה בכלל לא שם של בן, מאי זה מכוער לבן!
לא רוצה שם אחר! לא רוצה שום שם! ניקרא לה "אין- שם!"
היא וכל הטופו והקינאה והיוגה שלה, לממה היא לא קראה לו "טופו", אם היא כל כך רוצה שם מיוחד לבן, שתקרא לו טופו!"

(לקהל) עד אחר הצהריים אחד שנדב, אחי, הגיבור הלאומי. הציע את השם נעמה והציל אותי מגורל
אכזר בתור "אין שם",

הוא היה אז רק בן חמש. וכבר אז ניחן בכושר שכנוע מרשים:

"נעמה זה שם יפה לבת!"

"נעמה?"

"נעמה זה שם מאוד יפה לבת",

"מיכה מה אתה אומר על נעמה?"

"נעמה זה שם יפה לבת"

-אימא, מה אומרת על נעמה?

" זה שם מאוד יפה, דלית",

"- אני לא יודעת"...

"כן, אימא, נעמה!"

"נעמה?"

"נעמה!"

"שלוש נעמה, (מדברת לתינוקת דמיונית שבין ידיה) את אוהבת את השם נעמה..."

תראה מיכה, היא ממצמצת, נעמה, נעמונת... ילדה טובה ונעימה, נעמה."

(לקהל) מסתבר שנעמה הייתה ילדה מהגן שנדב היה מאוהב בה. באותה מידה יכלו לקרוא לי חן או אלמוג או שובל. נעמה... בכל שכבה יש בממוצע איזה ארבע נעמות. אצלנו יש חמש. טלי לעומת זאת יש רק שתיים. יעל- ארבע. רותם- שלוש.
ואורן... אחד. (סאונד צלצול בית ספר)

*

(לובשת במהירות את החולצה הצהובה)

-היי אורן, מה אתה עושה פה!?

נכון...זה השירותים של הבנים. השירותים של הבנות היו נעולים, והייתי צריכה להחליף אחרי ספורט...

איזה חולצה מכוערת, מאמסטרדם, אחי הביא לי אותה כשהוא טס לפני הצבא. מתנה דפוקה, זה מה שמביאים כשלא מוצאים משהו יותר טוב לקנות. אני לובשת אותה רק כי כל שאר החולצות שלי בכביסה.

איזה משחק היה לכם אתמול, איך ניצחתם! אני אף פעם לא מבינה איך יש לכם כוח לרוץ כל כך הרבה. אתה חייב פעם אחת להסביר לי מה זה נבדל... אורן-

(מוסיקת חלום)

כל בוקר אני מחכה לראות אותך עובר ואז יוצאת כאילו במקרה לבית ספר יושבת מאחוריך בשיעור מדמינת על מה אתה חושב אני אוהבת לנחש באיזה צבע יהיו העיניים שלך כחול או ירוק, תלוי בחולצה שאתה לובש אוהבת שהשיער שלך כזה לא מסורק כאילו עכשיו קמת מהמיטה את איך שאתה מחביא לחמנייה מתחת לשולחן בשיעורים של חוה זהבי את איך שאתה מסתובב ומבקש ממני מרקר צהוב לכותרת את איך שאתה כל כך מזיע אחרי שיעור ספורט (מוזיקה נפסקת בקאט)

(נעמה מתעוררת כביכול מחלום בהקיץ)

"מה? אה.. אמרתי שאתה מאוד מזיע אחרי שיעור ספורט... (שתיקה)

*

(לקהל)

מבין.

זה היה כל כך מבין. בדיוק לבשתי את החולצה.

הוא לא ראה לי כלום. אני חושבת.

איך תמיד קורות לי הפדיחות האלה!?

בדיוק לפני שבוע, טלי ואני רצינו להתפלח הביתה דרך השער האחורי. השומר שם בדרך כלל שומע רדיו, קורא עיתון או מסתובב, ולא ממש "שומר" כמו ששומר-שומר. אנחנו מתקדמות בזהירות דרך החצר האחורית, צמודות לקיר. הרחבה ריקה. נבחרת הכדור עף מתאמנת במגרש, די רחוק מאיתנו. אנחנו עוצרות להשקיף על הבודקה של השומר. בדיוק באותו יום, טלי שכנעה אותי ללכת בלי חזייה. "זה הרבה יותר יפה בלי" טלי והרעיונות שלה.

(בלחש)

-היי, רוצה לבוא אליי היום? אני בייביסיטר ליונתן. אפשר להזמין גם את עדי ורותם. ההורים שלי לא יהיו בבית. נזמין פיצה. נראה סרט. אתן כבר כמעט אף פעם לא באות אליי. יונתן נרדם כבר בשמונה. אפשר לעשות מה שאנחנו רוצות.

"מוכנה"? טלי לוחשת לי ופותחת בריצה לכיוון השער, אני אחריה. היא מניפה את עצמה למעלה והופ- נוחתת בצד השני. עכשיו, תורי, טלי עושה לי "סולם הגנבים ודוחפת אותי למעלה. לאט ובזהירות אני מעבירה את הרגליים לצד השני ומחליקה לאורך השער.

(עולה על הכיסא ומרימה את החולצה מעל הראש)

- "טלי, תעזרי לי!

החולצה שלי נתפסה בגדר!

תדחפי אותי מהרגליים!

נו כבר, מה את צוחקת, השומר מתקרב!

תעזרי לי! אני תקועה!

תפסיקי לצחוק! כולם רואים לי את הבזאז'ים!

השומר מגיע!

טלי אברהמי! תשחררי אותי כבר!

ט ל יי!!!

(לקהל) עד שהצלחתי לשחרר את עצמי, חיים השומר, נבחרת הכדור עף, ילדה אחת מ'ז' שלוש, ואהובה היועצת שבדיוק יצאה לדבר עם הילדה מ'ז' שלוש, ראו, שני עיגולים לבנבנים מחוצים חסרי אונים אל גדר השער. למחרת, גילה המנהלת זימנה אותי אליה לשיחה.

*

(מתיישבת על הכיסא ועונדת את משקפיי המנהלת)

–"נעמה? היכנסי, מה שלומך? שבי. ברכה, אני אחזור אליו יותר מאוחר, אני בשיחה עם תלמידה. ... אז ככה, בשבוע הבא ... יום הזיכרון לחללי צה"ל, כפי שאת יודעת, וחשבתי... זה בטח לא פשוט בשבילך... ואת עוד בכיתה של גילה שהייתה המחנכת גם שלו... זה מציף. קשה. מה עם אימא? הכול בסדר? חשבתי שאולי תרצי להקריא משהו בטקס השנה? את לא חייבת, רק אם בא לך. בכל מיקרה נבחר גם כמה קטעים שתלמידים כתבו על קיר ההנצחה, פשוט חשבתי שמין הראוי שניתן במה גם למשהו שאת כתבת. אם לא נוח לך, תלמיד אחר יכול להקריא בשמך. אני חושבת שבשביל כולם הטקס לא יהיה קל. התלמיד הראשון מבית הספר... המפקחת תהיה ואפילו ראש המועצה יגיד כמה מילים, כולם מגיעים אלינו השנה. תכתבי משהו, אפילו קצר. כמה מילים. לא צריך יותר. לא... אז לא. (שתיקה) רק שתדעי, לפעמים זה מאוד עוזר לכתוב, ככה לעצמינו, לפרוק. בכתובה משתחרר תת המודע שלנו, אנחנו בעצם נותנים חופש למחשבות שלנו בלי להיות מודעים לזה. זה נקרא ביבליוותרפיה, תרפיה בכתובה. ואני יודעת שאת כותבת נפלא. כל שנה אנחנו נהנים מהשירים שלך. אז השנה על אחת כמה וכמה... בסדר, את לא צריכה להחליט עכשיו, דברי עם אימא, תתייעצי איתה. תחשבו על זה ותודיעי לי, טוב נעמה? רק תדעי שהחזרות מתחילות כבר השבוע, ואני מאוד אשמח אם תיקחי בהן חלק."

*

(לקהל) לדבר עם אימא, להתייעץ איתה...

"אימא... יש לך טלפון.
את רוצה לענות? זאת גילה...
היא שואלת אם את או אבא תגיעו מחר ליום מורים...
אמרתי לך שביום רביעי יש יום מורים. את זוכרת?
להגיד לה שתחזרי אליה יותר מאוחר?
את לא יכולה להמשיך להתעלם ממנה, היא דואגת לך, תדברי איתה.
אין לך חשק היום. אין לך חשק כל יום.
אימא... לא קר לך... תיכנסי פנימה.
עישנת מספיק...
אני הולכת לטלי...
אימא... אבא...
אני לא אחזור מאוחר..."

(באירוניה) אנחנו רק נעשן קצת סמים, נרוץ ערומות ברחוב, אחר כך נלך לאכול משהו ונחזור, טוב... אז ביי."

*

"אימא, קיבלנו היום תעודות.. תראי....
טוב, אני מניחה אותה על הדלפק,
תסתכלי אחר כך על הציון שקיבלתי בלשון את לא תאמיני...
חוץ מספורט הכול בסדר...
תנ"ך, מכונאות רכב, הנדסת טילים, ריקוד על עמוד... ציונים מעולים. יופי.

*

"שלום, אני רוצה להזמין פיצה אישית, עם זיתים שחורים, לא. זה הכול. רחוב חצב 5, במזומן.
תודה."

(לקהל) אימא לא קמה מהכיסא שלה עד אותו אחה"צ שבו עינת החליטה לבקר.

(נגינת פסנתר)

(יושבת על הכיסא, מוציאה סיגריה, ובוהה זמן ממושך)

:-"עינתי! (מוסיקה יוצאת בפיד)

בואי שבי, תרגישי בנוח.

את רוצה לשתות משהו, לאכול?

נדב סיפר לי שאתם יוצאים.

אני שמחה שבאת.

מה זה?

תמונות. מכתבים, מנדב.

(מקריאה מתוך מכתב דמיוני)

"עינת שלי, שמעתי שאריה טוחן אותך במטבחים, תגידי לו שאת מרמת השרון. יש לו איזה תיאוריה על בנות מרמת השרון, הוא טוען שהן איכותיות ושהן לא צריכות לשטוף סירים. אולי זה יעזור. נתראה ביום חמישי כשאחזור לבסיס. אני כבר מתגעגע. אוהב אותך מלא. נדב."

- "כמה זמן יצאתם!?"

ארבעה חודשים! הרבה זמן.

זה מוזר שלא היית פה אף פעם. את דנה החברה הקודמת שלו פגשנו אחרי פחות מחודש.

את יכולה להכין אלבום מכל התמונות והמכתבים שהוא כתב לך.

אה. רק שלושה מכתבים וארבע תמונות.

זה לא מספיק.

(נגינת פסנתר)

- "הוא אהב אותך מאוד, יכלו לראות עליו כשהוא דיבר עלייך. את יודעת, נדב תמיד אמר לי את האמת, אני לא אשכח איך מצאתי אותו עומד כאן בסלון מול הפסל של האישה-100, עדיין עם המדים והנשק עליו... מסתכל ככה כמה דקות ואז אומר: "אני לא אוהב את הפסל הזה, האישה הזאת מפחידה אותי, היא מזכירה לי את דודה חסידה אחות של סבתא". (צוחקת) הוא צדק, זה לא היה פסל כל כך מוצלח. (בוכה) אני לא מאמינה שאנחנו יושבות כאן יחד, והוא לא פה...

(קמה, מוסיקה נקטעת בקאט)

- "אני בחדר!"

*

מכתבים תמונות זיכרונות, לי יש אלבומים שלמים, הנה נדב ואבא בטיול בארצות הברית, הנה אני בבת מצווה שלי, יש לנו המון תמונות ביחד לנדב ולי מכל הטיולים... לא באלבום הזה, בטח באלבום השני... הנה הרגל של נדב! הברכה שהוא כתב לי ביום ההולדת, ברכה מצחיקה בחרוזים, איפה שמתי אותה?! מכתבים תמונות זיכרונות, לי יש אלבומים שלמים, הנה נדב ואבא בטיול בארצות הברית, הנה אני בבת מצווה שלי, יש לנו המון תמונות ביחד לנדב ולי מכל הטיולים... לא באלבום הזה בטח באלבום השני... הברכה שהוא כתב לי ביום ההולדת, ברכה מצחיקה בחרוזים איפה שמתי אותה?! מכתבים תמונות זיכרונות, יש לי אלבומים שלמים! (מבחינה בחולצה שלה ומקריאה את הכתוב על החולצה הצהובה)

"my brother was in Amsterdam and all I got is this lousy t-shirt" (פאזזה)

*

(מוסיקה)

- "תודה. היא לא גדולה עליי. היא בול.

לאן אתה הולך?

אפשר גם? הבטחת שתלמד אותי על הגיטרה.

אז מתי. מתי אחר כך.

זה מה שאתה תמיד אומר."

*

- "אני לא הולכת לבית ספר. תראה ... (חושפת שיניים)

בטח שישומו לב. אני מכוערת.

(מחייכת) ממש...

זה מה שאתה תמיד אומר."

*

"עשית קעקוע?! תראה.
אימא יודעת? בסדר, אני לא אגלה.
איזה יפה. גם אני רוצה לעשות.
לא שואלת אותך. תראה לי שוב.

*

"היי, את אחות של נדב? הנה אחות של נדב. שלום לאחותו של נדב."

(מוסיקה יוצאת בפייד)

(לקהל) איך אהבתי לשמוע את המשפטים האלה כשהייתי קטנה. הרגשתי חשובה. כל פעם שכיננו אותי "אחות של נדב", זה היה כאילו אמרו שלום הוד מלכותך... או הנה מדאם. תואר של כבוד. עכשיו זה נישמע אחרת. (בקול מרחם)

"היי, את אחות של נדב? הנה אחות של נדב. שלום לאחותו של נדב."

זה כל כך מדבק שהתחלתי אפילו אני להציג את עצמי: "שלום, אני אחות של נדב" כאילו אין לי שם.

כאילו אני שוב תינוקת בת שבועיים בלי שם שמחכה שאחיה הגדול יבוא ויגאל אותה. שמעתי אתמול את אחד הבנים מ'א 4 מזמין את טלי למסיבה, הוא אמר: "ואת יכולה להביא גם את החברה שלך, נו. זאתי. האחות של נדב לפידות. זאתי. (שתיקה) טוב. מה איכפת לי. העיקר שהוזמנתי. גם אורן יהיה.

*

(מוסיקת מסיבה חזקה)

(מפזרת את השיער, רוקדת בחוסר נוחות, מדברת בקול רם, מנסה להתגבר על המוסיקה החזקה)

"היי, אורן,

איפה כולם?

הקדמנו מה, לא נורא. כיף עכשיו כשעוד לא צפוף.

מה?!

השיער שלי?

לא. לא עשיתי כלום. פשוט פיזרתי אותו.

החולצה חדשה.

גם המכנסיים.

הנעליים של טלי, אבל חוץ מזה. זאת אני. נעמה.

(יותר חזק) אמרתי שזאת אני נעמה.

לא חשוב. באת לבד?

כן. גם אני. אבל תכף כל הבנות יגיעו.

מה?! אני לא שומעת.

טלי. לשאול אותה. מה היא חושבת. עליך...

(שתיקה)

בטח. בכיף. אני אשאל אותה ואגיד לך.

גם אני שמחה.

שאנחנו ידידים כאלה טובים."

(מוסיקה נפסקת בפיד)

*

(לקהל) מטומטמת. זה היה כל כך שקוף. ברור. כמו שלט חוצות מעל איילון. כמו ריח של כלור
בברכה. כמו אבקת סוכר על סופגנייה. מה חשבתי לעצמי. טלי כזאת... טלי. ואני... הייתי צריכה
לראות את זה כבר בטיול השנתי.

נחל ג'ילבון, רמת הגולן.

אנחנו עוצרים לנוח בצל.

ירון המדריך מספר לנו על הרדוף הנחלים: "זה צמח יפה שגדל ליד מים, כמו נענע, רק שאותו לא
כדאי להכניס לתה"... בדיחות של מדריכי טיולים.

אחר כך רותם ועדי מעבירות פעילות לכיתה:

"- אנחנו צריכות שני מתנדבים, בן ובת"

טלי נעמדת ואחריה אורן.

"- טלי את צריכה לעמוד כמו מפת ארץ ישראל, כן ככה. ואורן אתה צריך להדביק על טלי את כל

המקומות האלה, בעזרת הפה בלבד. ככה נכיר את הארץ שלנו יותר טוב."

כולם צוחקים, אני מוציאה את המצלמה שלי.

"-חרמון!"

רותם נותנת לאורן את ההר המושלג, אורן מחזיק אותו בין שפתיו, מתמתח ומדביק אותו למצח של

טלי. זה נראה יפה כמו נשיקה במצח. אני מצלמת אותם. (סאנוד מצלמה)

"-אילת!" (סאנוד מצלמה)

"-חיפה!" (סאנוד מצלמה)

- "עזה!" (סאנוד מצלמה)

"-ים המלח!" (סאנוד מצלמה)

"-ירושלים!"

אורן מצמיד את הפה שלו לטבור של טלי, ומדביק את כיפת הזהב במקומה.

הידיים שלי קצת מזיעות.

"-הר תבור!"

אורן נעמד, בוחן את הגוף של טלי בגבות מכווצות, מנסה להחליט איפה להניח את התבור.

"בציצי השמאלי" בן צבי צועק. כולם צוחקים.

אורן מדביק את ההר במקומו, אני מסמיקה כאילו הוא נגע בי.

מפת ארץ ישראל הושלמה.

טלי, משתדלת לעמוד ישר בלי לאבד שיווי משקל. אורן מחייך. האוזניים שלו אדומות. הידיים שלי

מזיעות. אני מפחדת שמישהו ישמע איך הלב שלי דופק. אז אני מצלמת. תמונה. ועוד תמונה. ועוד

תמונה. (סאונד מצלמה כפול ומוסיקה)

*

–"אורן?!"

לא נראה לי, הוא נמוך ממני. (מוסיקה יוצאת בפיד)

חוץ מזה אני מאוהבת בך מ'יב' 2.

איזה כובע מהמם. אני יכולה? (מודדת כובע צנחנים)

תגידי לו שאני לא רוצה משהו רומנטי.

אימא שלך לא תתעצבן?

לא נעים לי ממנו, הוא חמוד, בתור ידיד.

בסוף אני תמיד יוצאת הרעה.

איך זה? (מביטה על עצמה במראה)

אני מתה על כובעי צבא.

אוף. איך את תמיד מצליחה להישאר "הידידה הטובה"?

(לובשת את חולצת "רצים לזכרם" ובוחנת את עצמה במראה)

עם החולצה הזאת דן יחשוב שיש לי חבר בצבא...

זה כל הקטע של האחות השכולה.

באמת. כולם יודעים שלא בראש שלך בנים עכשיו, ועוזבים אותך לנפשך.

הלוואי עליי."

*

(פושטת את החולצה)

(לקהל) זה כל הקטע של האחות שכולה. טלי צודקת. מאז השבעה הבנים בשכבה מדברים לידי

בשקט ונזהרים לא לגעת בי כאילו הם מפחדים להידבק בשכול או משהו. במסיבות, כשאני רוקדת או

צוחקת הם מסתכלים עליי מוזר. בטיול השנתי ישבנו כל הבנות במעגל והבנים עשו לנו מסג' בגב.

אני היחידה שגילה המנהלת עשתה לה מסג' ולא אחד הבנים. אני היחידה שלא התנשקה עדיין. גילה

המנהלת... היא זו עדכנה את הכיתה במה שקרה.

(עונדת את משקפיי המנהלת)

–"אני מבקשת שתשבו,

עדי, אופיר. שקט. יש לי בשורה לא טובה.

חלקכם כבר בטח יודעים...
נדב לפידות תלמיד בית הספר נהרג בפעילות צבאית בשכם אתמול בלילה.
נעמה לא תגיע השבוע לבית הספר. ואנחנו נעזור ונתמוך בה כמה שאנחנו יכולים.
במהלך השבוע ילכו נציגים מהכיתה לבקר אותה.
אני רוצה שני מתנדבים שיכינו רשימה מסודרת של איזה תלמידים הולכים בכל יום, טלי ורותם?
בערך שבעה תלמידים כל פעם.
או שישה.
לא. שבעה.
שבעה ילדים.
ובלי להתחיל עכשיו אני רוצה עם זאתי ואני רוצה עם זה, תתנהגו כמו ילדים בוגרים.
מה שיוצא –אני מרוצה."

*

(לקהל) כולם הגיעו לשבעה. ראו איך אימא מקיאה. איך סבתא התעלפה. איך אבא מחבק את יונתן
ונשבר. איך אני בוכה מלאה בנזלת. מה הפלא שאף אחד לא נמשך אליי?! הכול בגלל גילה.
מטומטמת. נציגים בכל יום. מאז נדב היא מרשה לי לצאת ולהיכנס לשיעור מתי שאני רוצה. היא לא
רושמת כשאני מחסירה ולא כועסת כשאני מגיעה בלי שיעורים. אני כמו רוח בשבילה. בשביל כולם.
רואה ואינה נראית. דני דין, קספר. שקית סנדביצים, זבוב על הקיר. בכיתה. בבית. בכל מקום...
(מוסיקה מהירה)

הלואי והייתי טלי, הלואי והיה לי את המשפחה שלה, את האחים שלה. את הבית שלה. אז הייתי
עם אורן, הוא היה נמשך אליי... היינו מתנשקים על המיטה בחדר שלי, בחדר של טלי, חדר נקי
משכול ועצב, נורמאלי. בבית נורמאלי. בית שהשקט לא מכרסם בו את הקירות. אימא שלה אוכלת.
אבא שלה מדבר. אח שלה חי. נעים. שיגרה.

*

(צועקת לכיוון הדלת)
"אני נשארת בבית. אני לא מרגישה טוב...
לא! אל תכנסי! אני מתלבשת."
"אני לא רעבה! אני אכין לי משהו אחר כך.
"אני לא הולכת! ככה! אין לי כוח!
"די, "תעזבו אותי! אני לא באה!"

*

(מורחת אודם מול המראה, הולכת לקצה הבמה, מעיפה מבט לכיוון הדלת, מטפסת מעל הכיסא)

"היי אורן, הגעתי. (מוסיקה נפסקת בקאט)
אפשר מים.
אחלה עציץ, חדש?
אנחנו לבד. יופי. איפה ההורים שלך, בטקס. גם שלי.
כל שנה זה אותו שעמום, בשביל מה ללכת.
קצת מחניק פה. אתה יכול לפתוח את החלון.
עוד מעט שמונה, תכף תתחיל הצפירה.
תשים מוסיקה. יותר חזק. תודה.
כל שנה שרים את אותם שירים ואומרים את אותם דברים. שיחדשו משהו.
טוב, אז איך אנחנו חוגגים?"

אין כלום בטלוויזיה.
רוצה לראות סרט? איזה קומדיה. את זה כבר ראיתי.
(שתיקה)

אתה רוצה שנשכב?

סקס. אתה רוצה שנעשה סקס?

כן, אתה ואני. עכשיו. לכבוד יום ההולדת.

גם ככה כולם בטקס ואין לנו משהו יותר טוב לעשות.

לא קרה לי כלום. פשוט נמאס לי.

מהכול. מה זה חשוב.

אני מדברת ברצינות. אתה רוצה שנשכב?

אז מה אם אנחנו ידידים. זה בשביל הספורט. תחשוב שיצאנו לרוץ ביחד.

תדמיין שאני מורן או אשחר. אחת מהבנות היפות האלה.

לא קרה לי כלום, אני מרגישה מצוין. אני רצינית לגמרי.

אמרנו שנחגוג את יום ההולדת לא? אז בוא נחגוג.

אתה לא מאמין לי, הנה...

(פושטת את החולצה לפתע נשמעת הצפירה, קופאת על מקומה)

(סאונד צפירה)

אני לא שמה זין על יום הזיכרון!

"חללי מערכות ישראל", למי אכפת בכלל?!

הם יכולים להיכנס לי לתחת! אתה רוצה לשכב או לא?!

אתה יודע מה. תשכח מזה.

תודה בכל מקרה.

*

(מוסיקה יוצאת בפיד)

(לוחשת)

"יונתן אתה ישן?"

הערתי אותך? חלמת חלום נחמד?

תן לי לנחש, חלמת שיש לך סוס חום וגדול ורכבת עליו בגינה...

אתה תמיד חולם שיש לך סוס.

אתה יודע יונתן,

יש לי יום הולדת היום...

(שתיקה) נכון. גם לך יהיה יום הולדת עוד כמה חודשים.

עם יואבי. בגינה שלו.

אבא יזמין לכם "מתנפחים".

המון מתנפחים. ונכין שקיות הפתעה לילדים.

המון ממתקים.

כל הילדים של הגן יבואו. ואתה תקבל המון מתנות, לא יהיה מקום בגיגית מרוב מתנות. (בוכה)

אני לא עצובה. אני שמחה. הנה רואה.

יום הולדת זה שמח. נכון.

תחזור לישון.

לילה טוב. יונצ'י.

(מוסיקה)

*

(לקהל) יום הולדת 16 בערב יום הזיכרון תזמון נהדר, לא?
(לובשת את המדים, מדליקה סיגריה).
(מוסיקה יוצאת בקאט)

"- נעמה, מה את עושה?
תעזבי את זה, את רוצה סרטן?
זה לא יעזור לך, את יודעת.
לרחם על עצמך.
תגידי, מי בכלל ביקש ממך להיות עצובה?
את אוהבת להיות במועדון האבל.
תודי! זה התירוץ שלך לכל דבר.
יאללה, הגיע הזמן שתצאי משם. נעמה.
תבטלי את המנוי. תחפשי מועדון אחר.
כמה זמן עוד תמשיכי להאשים את כל העולם?
את אימא, את אבא, את יונתן, את גילה, את טלי, את יום הזיכרון, את הערבים, את הממשלה.
אותי.
את עצמך.
זאת לא אשמתך.
זה לא אשמת אף אחד.
זה קרה וזהו.
אל תבכי. אחותי.
תנשמי.
יהיה בסדר.
אני מבטיח לך."

(פושטת את המדים בבהלה)

"-אתה לא אמור להיות עכשיו בעולם הבא או משהו?
אני לא חושבת עלייך בכלל. אז תעוף מפה!
יהיה בסדר. אני מבטיח לך.
אתה טוב בלהבטיח אבל רע מאוד בלקיים!
הבטחת גם ליונתן שתסיים לבנות איתו את הטיסן. הבטחת לאימא שתחזור הביתה בשבת. שיקרת.
אתה שקרן.

(מקריאה מספר המחזור)

"מנהיג חיובי, בחור זהב, תלמיד מצטיין, אהוב המורות, האימהות והבחורות."
אתה זבל!

"נעמה, את הילדה הכי יפה בגן שלך..."
"בכלל לא שמים לב לריבועים".

"את לא שמנה את רזה"

"כשתגדלי כל הבנים בכיתה שלך יהיו מה זה מאוהבים בך"
שקרן, מניאק!

אפילו לחיילים שלך שיקרת כשאמרת להם שיהיה בסדר בזמן שהייתם לכודים בתוך בית וירו עליכם
מכל כיוון.

חרבנת לנו את החיים עם המוות שלך, אתה לא מבין את זה?!
שום דבר לא יחזור להיות מה שהיה, אני כבר לא אחזור להיות מה שהייתי.
תמיד אשאר האחות השכולה. המסכנה. העצובה. הדפוקה!
זה בגללך! הלוואי שתמות כבר!!
(דורכת על הכומתה, מעיפה בפראות את התמונות מהמדף)

*

(סאנוד מקהלת בית ספר שרה "הרעות" טרק 11)
("ונזכור את כולם. את יפי הבלורית והטוהר. כי רעות שכזאת לעולם, לא תיתן את ליבנו לכוח, אהבה
מקודשת בדם עוד תשובי בינינו...")

- "מה הפסדתי?
הבנות של המקהלה מזייפות כרגיל
במיוחד אשחר, אסור לתת לה לשיר סולו"
("כבר שנה לא הרגשנו כמעט איך עברו הזמנים בשדותינו, כבר שנה ונותרנו מעט מה
רבים... שאינם... כבר בינינו...")

*

(עונדת את משקפיי המנהלת)
-"אה.. סליחה שאני נאלצת לקטוע את הטקס,
סליחה בנות. אבל יש לי הודעה דחופה... (מוסיקה יוצאת בפיד)
דבר חמור מאין כמותו התרחש היום בבית הספר,
כמה תלמידים שכנראה רואים ביום הזיכרון מעין בדיחה,
מצאו לנכון לתלוש ולהרוס את קיר ההנצחה של נדב לפידות.
בוגר בית הספר שנהרג רק לפני עשרה חודשים...
חוסר רגישות כזה... עוד לא נתקלתי.
במקום לכבד... להוקיר... אני פשוט המומה.
המומה.
ואני מודיעה לתלמידים שעשו את המעשה הילדותי והמביש הזה,
שאם לא יוחזרו כל התמונות והכתבות שנתלשו מהקיר עד סוף היום,
אנחנו נפתח בחקירה ומצידי נערב גם את המשטרה,
כי יש גבול להתנהגות הברברית הזאת!
יש גבול!
מספיק החרבתם בחודש שעבר את המעבדה לביולוגיה.
וכל בדלי הסיגריות שאתם זורקים בחצר האחורית.
גועל נפש!
אתם יכולים לחזור עכשיו לכיתות.
ואני מתנצלת בפניי אלה שטרחו והשקיעו בטקס,
חבל שקבוצה קטנה של תלמידים הורסת לכל השאר."

*

(מסירה את המשקפיים, לובשת את המדים)
-"ראיתי מה עשית.
בגללך מאשימים את הבנים של יב 2.

הם יענשו את יודעת.
את ברוגז איתי כי אני מת?
אני יכול ללכת...
אבל חשבתי שנסתכל קצת באלבומים ביחד. (אוספת את התמונות מהרצפה)
זה בבית של סבתא, אנחנו בונים יחד את הסוכה... זוכרת?
זה מפורים, תראי, אני מחופש לחתול ואת מורחת לי לק על הציפורניים...
וזה באילת כשצללנו, עם השנורקלים... (שתיקה)
דרך אגב. הם לא שכחו.
אבא ואימא, הם קנו לך מתנה.
מצלמה חדשה.
אבא הזמין באינטרנט.
הם רצו לחגוג לך כמו שצריך, לא ביום הזיכרון.
תקשיבי. אחות קטנה. החיים ממשיכים.
את חייבת לנשום עמוק ולהמשיך הלאה.
יהיה לך עוד הרבה מה לצלם בדרך... "

*

(מטיסה מסוק צעצוע במשך זמן מה)
"- את עוד פה?!"
החדר שלך כבר מצחין, תפתחי לפחות את החלון.
מתישהו תצטרכי לצאת מהחדר, לאכול, להשתין, לבית ספר, לצבא, לאוניברסיטה...
טוב, יש לי זמן, אני לא מממהר לשום מקום. אני יכול להמשיך לדבר ולדבר...
סיפרתי לך כבר את הסיפור הכי ארוך בעולם?
נמלה אחת יצאה לשדה לאסוף מזון לחורף, היא הלכה הלכה הלכה ופתאום ראתה גרגר,
היא העמיסה אותו על גבה וחזרה לקן הנמלים שלה,
שם הניחה את הגרגר בערימת הגרגרים ויצאה שוב לשדה.
הלכה הלכה הלכה ופתאום ראתה גרגר,
העמיסה אותו על גבה וחזרה לקן הנמלים שלה
היא הניחה את הגרגר בערימה ושוב יצאה לשדה.
הלכה הלכה הלכה ופתאום ראתה גרגר
העמיסה אותו על גבה וחזרה לקן הנמלים שלה... "

*

-(שר)
"אחותי הקטנה
היא כבר לא בת שנה
כל היום מבכה
שעוד לא התנשקה

אחותי הקטנה
ממש תעלומה
אף אחד לא זוכר
שקוראים לה נעמה

כי היא כולה, לה, לה, לה,

שכולה, לה...
זזה נפלא, לה, לה,
לאומללה, לה...

כן, כי היא כולה, לה, לה, לה
שכולה, לה...
זזה נפלא, לה, לה,
לאומללה, לה "

*

(פושטת את המדים ולוקחת את המצלמה)
(מוסיקה)

"אימא... מה את עושה?
אפשר לראות? זה יפה.
אני יכולה לצלם אותך? יש אור בדיוק על השיער שלך.
תחייכי. (מצלמת)
אימא, בא לך אולי שנלך לבית קפה?
עכשיו. למה לא?
נדבר קצת, נזמין שוקו חם.
בא לי שוקו חם. רוצה?"

*

"אז זאת הגרסה החדשה למסיבה? (מצלמת)
יושבים על הרצפה ומשחקים אמת או חובה?! מה אנחנו בכיתה ד'
כנראה שבאמת הייתי חולה הרבה זמן,
מי היה מאמין שכן צבי ישתף פעולה עם ההפעלות של רותם?
טוב, בסדר. (מתיישבת על הרצפה) אמת.
מי היה הנשיקה הראשונה שלי... (פאזזה)
האמת היא שעוד לא התנשקתי עם אף אחד.
איזה שקט!
אני היחידה כאן שעוד לא התנשקה?
טוב, זה לא שלא רציתי...
כשאני אתנשק סוף סוף עם מישהו אני אספר לכם מי זה היה, טוב?
תורי.
בן צבי- אמת או חובה? (פאזזה)
חובה עליך לנשק מישהי שאף פעם לא התנשקה."

*

"גילה, היי. אפשר להיכנס?
רציתי להביא לך את זה...
זה משהו שכתבתי, סתם לעצמי.
חשבתי שאולי תרצי לקרוא...
אני אניח את זה כאן."

שתהיה לך חופשה נעימה.

*

"טלי, קיבלתי זימון ל"במחנה". צלמת צבאית.
המיונים כבר בחודש הבא.
אני צריכה לצלם כמה שיותר תמונות עד אז.
את בטח תהיה מדסי"ת! או מדריכה במוזיאון חיל האוויר!
אל תדאגי, אנחנו ניפגש בטקסים,
אני אצלם ואת,
את בטח תהיה עסוקה מדי עם הטייסים..."

*

(מצלמת את הקהל, מוסיקה יוצאת בפייד)

פעם האמנתי שיש פיות ששומרות עלינו ועושות עבורנו מעשים טובים.
האמנתי שהן מתגלשות על הקשת כשהן רוצות לבקר אותנו למטה.
כל חורף הייתי מחפשת בשמיים קשת וכשמצאתי, הייתי כל כך נרגשת כי ידעתי שמחר יקרה לי
משהו משמח.
ובאמת קרה. נפלה לי שן, קיבלתי מאה במבחן, פעם אחת אפילו מצאתי שטר של 50 שקל על
המדרכה.
כשגדלתי הפסקתי להאמין בזה. אבל עדיין הייתי מחייכת כל פעם שהופיעה קשת בשמיים.
גם יונתן אוהב קשתות.
באחד הימים של חודש נובמבר, בערך שנה וחצי אחרי יום הזיכרון, ישבתי עם יונתן בגינה,
בשמיים הייתה קשת יפה וברורה.
(מתיישבת על הכיסא)
"יונתן תראה..."
"-קשת. תצלמי אותה. (מצלמת במצלמה דמיונית)
"-אולי איזה פייח מתגלשת עכשיו על הקשת.
"-מה פתאום."
-בטח. עכשיו חמישה לארבע. זו השעה שהן מתגלשות על הקשת.
"-לא. זה נדב מתגלש על הקשת, עם המצנח שלו."
"-נדב? נכון, הנה הוא. מסמן לנו שלום. בוא נצלם אותו לפני שהוא ייעלם."

*

-(לקהל) "בני אדם הם יצורים משונים, גבירותיי ורבותיי, הם כמעט אף פעם לא מתחככים אחד בשני,
או מלקקים את הגב, אפילו לא ביום גשום ובוצי. אין להם תשע נשמות והם לא תמיד נוחתים על
הרגליים. לפעמים, כשכבר כל השערות סומרות ואין יותר אוויר מרוב יללות, ונדמה שהכול אבוד
ושכדאי פשוט לוותר וללכת לישון. אז, פתאום. מופיעה איזו נחמה כמו חלום בהקיץ. קשת בענן. חיוך
עם נמשים. כוס שוקו חם. צחוק. נשיקה. נשימה. תמונה.
זאת גברת לפידות, אימא שלי. היא יכולה לפסל בגינה שעות מבלי לזוז. פעם בכמה זמן אנחנו
יוצאות לבית קפה, לדבר. וזה מר לפידות- אבא שלי. הוא קורא כל בוקר את עיתון "הארץ" כי
"בידיעות כתובות רק שטויות", הסנדביצ'ים שלו הם הסנדביצ'ים הכי טעימים במדינה. וזה יונתן, הוא
אוהב להתכרבל איתי מתחת לשמיכה ולצחוק, הצחוק שלו מדבק. וזה פונץ', החתול שלנו, הוא אוהב

לשבת בתוך מטריות ולשחק עם הכומתה של נדב. פעם בשבוע אנחנו מבקרים את סבתא אלה. פעם
בחודש מטיילים בשמורת טבע. פעם בשנה יורדים לאילת. נעים. רגיל. שיגרה. (מוסיקה)
(הולכת ופתאום נעצרת)
אה, וזאת, הנערה המזרה. עם השיער המקורזל והעיניים החומות. נו, זאת שמצלמת כל הזמן...
זאת אני- נעמה." (יוצאת)

(מוסיקה מתגברת, אור יורד)
.ףס

